A°. 1832. N°. 101.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 19den DECEMBER.

PARAMARIBO.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 17 December 1832.

De door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal benoemd zijnde Leden der Commissie ter taxatie voor het Jaar 1833 van de waarde der Suiker, om daarnaar de heffing van het Uitgaand Regt op dat artikel te regelen, hebben den voor die betrekking bepaalden Eed, op heden afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 17 December 1832.

De Heer ISAAK THOMAS ERNST NAGEL, benoemd zijnde tot EERSTEN LUITENANT in de Divisie *Matappika*, heeft den voor die betrekking bepaalden Eed, in handen van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 15 dezer, het Schip de Surinaamsche Vriend, Kapt. J. P. MEIJER, van Amsterdam.

Idem, de Brik de Hoop, Kapt. L. TEUNIS, van Amsterdam.

Den 17den, het Schip de Snelheid, Kapt. C. WESSELS, van Amsterdam.

Idem, het Schip Sophia Cecilia, Kapt. B. F. IPSEN, van Amsterdam; Passagiers: de Heeren J. L. SCHMITMER en C. L. H. WOLF.

Idem, het Schip Henriette, Kapt. J. E. SCHNEEBEEKE, van Amsterdam.

Idem, de Schoener Bucklebury, Kapt. T. GREGORY; — allen ontslagen van de *Quarantaine.*

TE BRAAMSPUNT AANGEKOMEN.

Den 16den, het Schip Agenoria, Kapt. WM. VAN DER KOLF, van Amsterdam; is den 5den November uit Texel gezeild; Passagiers: de Sergeant J. J. MAAS en Echtgenoot, CORNELIA SNEL, benevens drie Kinderen. Ligt *Quarantaine.*

NIEUWSTIJDINGEN.

Men schrijft ons uit DORDRECHT, dd. 22 October: „Van een togtje naar de overzijde des Moerdijks terug gekeerd, meen ik UEd. geen ondienst te doen met U te berigten dat het mij in de tegenwoordige oogenblikken als zeer bemoedigend voorkomt, onze vestingen zich allen, zonder onderscheid, in den besten staat van verdediging bevinden, dat men desniettegenstaande nog dagelijks bezig is met dezelve een zoo mogelijk nog geduchter aanzien te geven, zoo dat Belg, Brit of Franschman, wie het ook waagde ze aan te tasten, niet zonder bebloeden kop er zal afkomen. En ingeval zij al de vestingen op zijde lieten liggen en het waagden door te dringen, zouden zij wel eens aan denzelfden maaltijd kunnen te gast gaan als waarop de Spanjaarden in 1572 bij Leijden te gast gingen, namelijk op een watersoepje, want de middelen ter inundering, zijn zoo bijzonder wel beraamd dat het menschelijkerwijze onmisbaar is, of binnen zeer korten tijd staat alles, wat aan deze zijde Oosterhout geheel is, onder water. En wanneer men hierbij nu overweegt dat zij die ons met eene visite bedreigen niet dezelfde gewilde gasten van het jaar 1795 en de thans te veld staande manschappen ook niet op de soldaten van dien tijd maar veeleer op die van den tachtigjarigen oorlog gelijken, dan meen ik gerust te durven zeggen, wij die vreemde gasten onbeschroomd onder de oogen durven zien, te meer als men bovendien op de moreele sterkte van beide legers ziet; de onzen toch vechten voor het behoud van Neerlands regten en gene tot verkrijging van iets dat hun niet toekomt; de onze beoogen allen hetzelfde doel, genen weten voor het grootste gedeelte niet wat zij willen.

Een bijzondere brief uit Londen van den 18 October, door het *Journal de la Haye* medegedeeld, beweert dat de Koning van Engeland nimmer, zelfs niet mondeling, in het blokkeren der Hollandsche havens heeft toegestemd, maar toen hem den 16den, ten 2 uren nademiddags, te Windsor de voorslag daartoe door zijne ministers onderworpen werd, alleenlijk geantwoord heeft, dat hij er zich over beraden zou (*that the would consider*).

Extract uit een partikulieren brief van Berlijn: » Ik kan u het stellige berigt mededeelen, dat Pruissen zijne drie het naast aan den Rijn geposteerde legerkorpsen op het spoedigste marschvaardig maakt, men zegt, dat dezelve, in Belgie trekken zullen, zoodra Frankrijk deszelfs troepen de Belgische grenzen mogt doen overschrijden."

De tijdingen, die ons langs buitengewonen weg uit MADRID toekomen, zijn van hoog gewigt. De Koningin is gedurende des Konings ziekte tot Regentes benoemd. De eerste maatregel der Regentes is geweest het herstellen der hooge school en het tot zich trekken der lieden die den meesten invloed in partij der apostoliken uitoefenen. De Heer *Calomarde* is naar het fort St. Sebastiaan te Cadix gezonden, alwaar hem zijn proces wordt opgemaakt. Vele brieven verzekeren ook dat de Heer *l'Alcudia* naar de citadel van Pampeluna is vervoerd; dit berigt schijnt echter niet zeer waarschijnlijk want de Heer *Alcudia* was de meest liberale minister van het vorige kabinet. Ten slotte meldt ons ook nog dezelfde koerier, dat al de gevangenen, die wegens staatsmisdrijven ingekerkerd waren, op last van de Koningin in vrijheid gesteld zijn, en eerdaags eene algemeene amnestie aan alle Spaansche uitgewekenen zal worden verleend. Deze onverwachte afwending in onze staatkunde is des te onbegrijpelijker daar zij door den Franschen gezant aan ons hof den Koning schijnt ingegeven te zijn.

Uit BERLIJN verneemt men thans officiëel, dat de Cholera in het vorige jaar 32,647 bewoners van den Pruissischen staat heeft weggeraapt; daarvan kwamen alleen op het Groothertogdom Posen en de provincie Pruissen 25,627 sterfgevallen; het sterkst woedde de ziekte op die plaatsen, waar men met de Russen in gemeenschap was geweest. Van het mannelijk geslacht zijn meer dan van het vrouwelijke overleden, en meerendeels personen in het krachtigste levensperk (tusschen 20 en 50 jaren.) Voor het overige schijnt uit de sterflijsten te blijken, dat het daarzijn der Cholera vergezeld gaat van eene algemeene ziekte-voorbeschiktheid.

Berigten uit LONDEN, dd. 23 October, melden:

De Russische en Fransche ambassadeurs, de Pruissische minister en de Baron *Wessenberg*, benevens den Oostenrijkschen minister in buitengewone zending, zijn gisteren namiddag ten vier ure aan het bureau van buitenlandsche zaken vergaderd geweest, tot het houden eener conferencie met den Burggraaf *Palmerston.* Van het in deze bijeenkomst verhandelde is tot dusverre niets uitgelekt.

Onze bladen zijn heden ontbloot van alle nieuws, slechts in de Parijssche correspondentie van den *Times*, worden onder dagteekening van den 16den, de volgende zinsneden opgemerkt:

» Toen de Fransche troepen laatstelijk op het punt stonden, om Belgie binnen te

trekken, zeide de Pruissische minister: *Zoo een Fransche leger Belgie binnen rukt, zal een Pruissisch leger dit insgelijks doen.* De Heer *Sebastianie* antwoordde: *Maar dan hebben wij den oorlog:* waarop de Pruissische minister hernam: *Oorlog of niet, zoo als gij dit verstaat.* En het Fransche leger is nog niet over de grenzen gerukt. Men voegt er bij, dat Oostenrijk, ofschoon op eene min stellige wijze, eene verklaring gedaan heeft, die niet minder verontrustend is, voor hen die den oorlog duchten. Inmiddels hoopt men nog veel van het voorstel, hetwelk de Heer *Talleyrand* naar Londen overbrengt, en hetwelk men zegt hierin te bestaan: *Terwijl het Fransche leger gezamenlijk met de Engelsche vloot de citadel van Antwerpen zal bemagtigen, om dezelve in handen te stellen van* Leopold, *zal het Pruissische leger Venloo nemen, om hetzelve aan den Koning van Holland terug te geven.*"

Dezelfde brief meent ook nog de aandacht hierop te moeten vestigen, dat het benoemen van nieuwe pairs in Frankrijk, aan de linkerzijde de mogelijkheid benemende, om met medewerking der beide kamers te regeren, zulks de pairs aan eene geheele vernietiging blootstelt, "in gevalle de magt in handen der bewegingspartij mogt geraken."

» In onze geconsolideerden en in de Hollandsche fondsen is eenige rijzing geweest, gesproten uit eenige flaauwe geruchten van eene meer gunstige gezindheid, te weeg gebragt door de nota, welke gisteren door den Baron *Zuijlen van Nijevelt* aan de conferencie is overhandigd geworden.

» Het vraagstuk van vrede of oorlog schijnt nog twijfelachtig en hangt aan een enkele draad, welke de minste ademhaling der ijverzucht kan doen breken. Bedroevend voor de vrienden van Holland was het berigt, dat Prins *Talleyrand* geslaagd was met over de tegenkanting van den Koning van Pruissen tegen het aanwenden van dwangmiddelen tegen Holland te zegevieren, door voor te slaan, dat de Pruissische troepen Venloo of eenig ander gedeelte der bezittingen van den Koning van Holland zouden bezetten, om hetzelve aan Holland terug te geven, nadat de citadel van Antwerpen door de Franschen ingenomen zal wezen; een voorslag, waarin men zegt, dat de Koning van Pruissen bewillig heeft.

» Er is gisteren eene conferencie gehouden, tot het beraadslagen over de nota, door de Baron *van Zuijlen* ingeleverd. Van het gevoelen der Conferencie is echter nog niets bekend.

» Sommige bladen spraken gisteren van een besluit der Conferencie, dat ingevalle Antwerpen door de Hollanders verwoest mogt worden, de Koning van Holland het weder zou moeten doen opbouwen en dat de hiertoe benoodigde gelden afgetrokken zouden worden van het Belgische aandeel in de gemeene schuld.

Men leest in *de Londen and Paris observer* het volgende:

STERFTE DOOR DE CHOLERA VEROORZAAKT.

Tot in de maand mei 1831, dragen wij kennis dat de cholera zich 656 malen zoo in Asie als in Europa verklaard heeft. Gedurende de 14 jaren, dat deze ziekte hare verwoestingen in Indië heeft uitgeoefend, heeft zij een zesde gedeelte der inwoners medegesleept: — een derde gedeelte der inwoners van de arabische steden; een zesde gedeelte van die derzelfde klasse van Persie; in Mesopotamie een vierde; in Armenie een vijfde; in Syrie een zesde; in Rusland een twintigste gedeelte in de tot mei 1832 aangerande provincien, en de ziekte heeft toen nieuwe vorderingen gemaakt en andere slagtoffers medegenomen.

De heer *de Jonnes* is van gedachten, dat in de Indiën, waar de cholera gedurende den tijd van 14 jaren onafgebroken geheerscht heeft, de jaarlijksche sterfte 2 en een half millioen bedroeg, hetgeen een totaal zoude opleveren van ongeveer 36 millioen, intusschen brengt hij de sterfte in Indie, om niet overdreven te zijn op 8 millioen; vervolgens de sterfte van het overige gedeelte der wereld, van China tot Warschauw op 35 millioen schattende, trekt hij hieruit deze gevolgtrekking.

De cholera, welke in het jaar 1817, slechts op eenige punten van Bengalen bestond, heeft in den tijd van 14 jaren 50 millioenen menschen verslonden.

Wij ontmoeten, zegt de *Albion*, in de Fransche Couranten artikelen, betreffende de tegenwoordig onder *Bonapartes* familieleden plaats hebbende beweging, die zonderlinge onbekendheid aan den dag leggen, daar men toch met grond mogt vertrouwen, dat, bij de hedendaagsche gesteldheid der partijen, de Fransche Courantiers zich nopens zulk eene zaak geloofwaardige berigten zouden verschaffen. Nog zeer onlangs meldde de *Gazette de France*, dat de geheele familie te Rome rondom Mevrouw *Lätitia* verzameld was, om zich van hun aandeel aan de erfenis te verzekeren. Het onderstaande berigt betrekkelijk het Ex-Keizerlijke gezin en het verblijf der enkele leden zal doen zien, dat zij tamelijk ver van elkander door de wereld verstrooid leven. *Joseph Bonaparte*, Ex-Koning van Spanje, bevindt zich te Londen; Mevrouw *Bonaparte*, zijne gemalin, en Mevrouw *Charlotte*, hare dochter, te Florence; *Karel Bonaparte*, zoon van *Lucien*, gehuwd met de dochter van *Joseph Bonaparte*, te Riccia; *Lucien Bonaparte*, te Sinegaglia, diens zoon in Columbia; *Lodewijk Bonaparte*, Ex-Koning van Holland, te Florence; Mevrouw *Hortence*, zijne gemalin, en *Lodewijk Bonaparte*, hun zoon, in Zwitserland; *Hieronimus Bonaparte*, Ex-Koning van Westfalen, te Livorno; *Achile Murat*, zoon des Ex-Konings van Napels, te Londen; diens jongste broeder te New-York; Mevrouw *Caroline*, Ex-Koningin van Napels, te Florence.

De fransche dagbladen behelzen thans het testament van mevrouw *Laetitia*, de moeder van *Napoleon*, die zeer ongesteld is. Zie hier de voornaamste bepalingen:

Zij vermaakt 50,000 romeinsche kroonen aan de moeder van den hertog van Reichstadt. Honderd duizend kroonen aan ieder harer zoons en dochters; een aanzienlijk legaat voor een godsdienstig gesticht. De bank van leening zal hare diamanten en kostbaarheden bewaren, "welke tien millioen romeinsche piasters beloopen," al het overige van hare roerende en onroerende goederen zal een majoraat uitmaken, waarvan de bezitter zal zijn de oudste zoon in de mannelijke linie van *Napoleon*.

Ingeval de *Napoleons* mogten komen te sterven, zullen de goederen, welke dit majoraat uitmaken, en op 75 millioen franken geschat worden, op de hoofdstad van Korsika overgaan, mits uitkeerende een legaat van 30,000 piasters. Het lijk van mevrouw *Laetitia* zal naar Ajaccio overgebragt worden, alwaar men haar een gedenkteeken zal oprigten, met het opschrift: *Aan de moeder der Napoleons.*

Onder het opschrift *Moeijelijkheden van het tegenwoordige oogenblik*, leest men in het Dagblad *Messager de Gand*, als volgt:

God! geef ons het licht terug en bestrijd ons daarna, heeft AJAX gezegd. Belgie kon op zijne beurt even zoo goed tegen de Conferencie zeggen: Bestrijd ons, maar maak om 's hemels wil, dat wij ten minste kunnen zien. Jammer maar, dat de duisternis met elken dag meer toeneemt; de lamp, welke den arbeid en de zorgelijke nachtzittingen der Conferencie bijlichtte, begint met ieder oogenblik duisterder te branden. Weldra zal de Conferentie zelve niet zeer ongelijk zijn aan die symphonie van *Mozart*, waar al de muzijkanten een na den ander verdwijnen, en naar mate zij heengaan ook de kaarslichten mede nemen, zoo dat bij de laatst afgespeelde noot al de toehoorders eensklaps in den diepsten duister verkeeren.

Het tweegevecht. — De blokkade. — Eene interventie van Fransche wapenen. — Het *statu quo.* Ziedaar de vier spillen op welke onze lotsbestemmingen rond draaijen; de vier vraagpunten, welke onze waardige scheidsregters achtereenvolgend uit den zak trekken, om ze er andermaal in te werpen met het wanhopige geroep: Onuitvoerbaar — onmogelijk!

Het tweegevecht? Hoe kwaadgezind de Mogendheden van het Noorden ook zijn mogen, zouden zij dit wel willen aanzien; doch daar Belgie nog slechts sints korten tijd les heeft gehad, zoo wil Frankrijk niet dat het schermen zal zonder goed bekleede floret. Inmiddels zendt het ter bekwaammaking eenige uitmuntende opzigters, schermmeesters in hun hart, als daar zijn, de heeren *Magnau, Hurel* en Comp.; en daar Belgie nog zeer jong is, zoo bestaat er geen twijfel of het zal naar eisch kunnen gevormd worden en na verloop van vijf of zes jaren in staat gesteld zijn om met voordeel op het terrein te verschijnen.

De blokkade! Maar behalve dat de Schelde in den winter niet met zich laat boerten, wil ook *Willem de onbuigzame* niet dat men hem blokkere; zoo men zijn rijk belegert, valt hij aan; zoo hij aanvalt, komt Frankrijk in beweging; wanneer Frankrijk in beweging geraakt, komt Pruissen op zijne beurt tegen Belgie opzetten; Europa staat in vuur en vlam, en dit is juist eene ramp, welke men voor allen prijs ter wereld wilde verhoeden of verschuiven.

De invasie der Franschen met toestemming der Mogendheden! Eene laaghartige, onbeschaamde, eerlooze agressie! eene ware agressie van wilde volksstammen. Doch dit neemt niet weg, dat al wat laaghartig, al wat eerloos is, in de tijden, welke wij beleven, zeer goed en zeer natuurlijk kan plaats grijpen. Al wat wij nogtans met volle kennis van zaken kunnen zeggen, is dat indien de op het strijdros van den ouden *Soult* gezeten doctrine zich met de hoop mogt wiegen, van door een coup d'éclat hare coups d'état te doen verlaten, zij haar doel zou missen; want een oorlog tegest Holland zou geenszins nationaal meer wezen in Frankrijk. Het geschikte oogenblik is voorbij; de gebeurtenissen hebben tijd tot rijpen gehad. Toen het leger van *Gérard*, een jaar geleden, de vlakten van Belgie zoo dapper binnenrende, was er noch officier, noch korporaal, noch soldaat, behalve de opperbevelhebber, die niet dacht dat de veldtogt werd ondernomen anders dan om het land te hulp te komen en het voor zich te behouden. Het volk dat achter bleef spiegelde zich reeds dezelfde denkbeelden voor den geest. Men deed hen uitgeleide, men volgde hen tot aan de grenzen, zeggende: die grenzen zullen binnen eene maand tijds verwijd worden, en voortaan zullen wij aan de boorden van den Rijn uitroepen: Hier eindigt Frankrijk. Thans, nu de begoochelingen zijn verdwenen, nu men weet voor wien en waarom men zou hebben te vechten, zouden zelfs de grootste bekkesnijders de expeditie belagchelijk en anti-nationaal achten; want er is geen *Galliër*, hetzij burger, hetzij krijgsman, die in *Leopold* eenig ander belang stelt, dan dat om hem te onttroonen; of in Belgie eenig ander dan om het in bezit te krijgen en het van de Kapucijners schoon te boenen. Door den oorlog te beginnen zou de doctrine zich in geenen deele met de meening des volk vereenigen.

Mitsdien blijft nog slechts de keuze van het statu quo over. Oho! dat is waar, nu ja, dat is altijd daar, altijd gereed, altijd dienstbaar. Wanneer al de, naar alle rigtingen heen en weder gerolde, uit alle gezigtshoeken bekeken vraagpunten niet met algemeen overleg zijn kunnen worden ten uitvoer gebragt, keert men tot het statu quo terug, dat noch van zijne plaats is geweken, noch de armen uit elkander heeft geslagen, noch eene schrede voorwaarts heeft gedaan. Alsdan heeft de volmaaktste eenstemmigheid plaats, en roept men geestdriftig uit: de moeijelijkheden zijn opgeheven, waarna onze hoogadelijke Gevolmagtigden, weinig zich om het van koude en armoede bibberende Belgie bekreunende, ijlings naar den eerwaardigen politieken aartsvader toetreden om hem met officiële omhelzingen te overladen.